

Димчо Дебелянов

Сън

Сънувах сън – о, сънища неверни! –
Над бездна, в непрогледни мрачини
стояхме; в дълбините неизмерни
с глух ропот се премятаха вълни.

До мен бе ти, що мойта нощ разсея,
но с нощ бе пълна моята душа,
и страшните предчувствия във нея
напрасно се стремях да заглуша.

В миг булото на ужас и тревога
печалния ми поглед замъгли
и паднах аз в най-горка изнемога,
подхлъзнах се от мокрите скали.

Предсмъртен вик процепи тишината –
аз паднах в бездни, – сваят ми се зави,
и ти, с злорадний смях на Сатаната,
изкиска се и гърбом се изви!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6138>]